

[Sigsgaard.]

der i konflikten har stillet sig på studenternes side, er blevet afskediget. San Francisco State College mistede i sommer alle farvede lærere. De erklærede, at de følte sig tvunget til at gå på grund af, at racisme og anden forfølgelse umuliggjorde deres forbliven.

Situationen i USA belyses også af, at 40.000 amerikanske soldater og værnepligtige ifølge oplysninger i Kristeligt Dagblad i dag i 1967 flygtede til Canada. I år regner man med 73.000, det højeste tal siden 2. verdenskrig. Under 2. verdenskrig blev den japanske minoritetsgruppe i USA kastet i koncentrationslejre. Disse lejre hævdes nu at være blevet istandsat. Ifølge The Internal Security Act fra 1950 kan justitsministeren internere enhver, om hvem der er grund til at antage, at han kan tænkes at ville deltage i sammensværgelse med henblik på sabotage eller spionage. Mistanke er altså tilstrækkelig grund til frihedsberøvelse. Jeg fremhæver det, fordi meget tyder på, at USA er på vej mod at blive en politistat, og venstrekræfterne har fundet det nødvendigt at danne en front imod, hvad de kalder fascismen i USA.

På grund af Danmarks afhængighed af USA er det stærkt vedkommende og stærkt nødvendigt, at den slags ting drages frem også i en så vigtig debat som denne, der føres i dag. Amerikanske politistyrker og soldater er ikke kun sat ind i Laos, Vietnam, Panama osv., men også i Berkeley, Chicago, Greensboro. Den kendte studenterleder Tom Hayden siger det sådan: de fattiges krig i Vietnam er nu ført inden for USAs egne grænser. Hvad kan vi så i Danmark gøre? Vi kan i det mindste oplyse om udviklingen. Vi kan protestere, og vi kan endelig mindske afhængigheden af USA. Men tier vi, da samtykker vi, da bliver vi medskyldige.

Statsministeren berørte Vietnamkrigen i tirsdags. Selv om tinget vel snart får en udenrigsdebat, må jeg slutte min tale i dag med at tage afstand fra regeringens holdning til Vietnamkrigen. Regeringen fremstiller det, som om Nordvietnam og USA er lige ansvarlige for krigen. Den stiller forbryder og offer lige. Det kommer bl. a. til udtryk, når statsministeren siger, at begge parter må gøre indrømmelser. Det indebærer, at regeringen i hvert fald til en vis grad godkender USAs aggression i Vietnam. Men sam-

tidig meddeler pressen i dag — jeg håber ikke, der er alt for megen baggrund bag meddelelsen — at USA holder muligheden af invasion i Nordvietnam og genoptagelse af bombardementerne åben. Det står desværre klart, at regeringen ikke vil ændre sin proamerikanske holdning til Vietnamkrigen. Den vil fortsat anerkende militærregimet i Saigon, men ikke Nordvietnam og ikke den provisoriske befrielsesregering i syd, og når svenskerne vil yde Nordvietnam 200 mill. sv. kr. inden krigsafslutningen, skynder statsministeren sig på fjernsynsskærmen for at berolige med, at sådan noget har Danmark sandelig ikke tænkt sig at ville være med til.

Regeringen hævder, at den vil fred og afspænding. Det nås ikke gennem blokpolitik.

Kai Moltke: Jeg tror ikke, man kan sige, at dette netop er en af de mest ophidsende debatter, men der er selvfølgelig enkelte punkter, som er interessante at følge.

Man har i vid udstrækning diskuteret markedsproblemer i sommer, og det er i og for sig en ret harmløs foreteelse, så meget mere som det typiske ved markedssituationen er, at man overhovedet ikke står i den situation at kunne tage beslutninger, eftersom det er ganske andre, der tager beslutningerne. Jeg vil derfor advare imod, at man med hensyn til fællesmarkedet foreløbig sætter alt for mange kræfter i gang for at fremme den linje, som særlig venstre er interesseret i, for fællesmarkedet befinder sig for tiden i en tilstand, hvor, må man måske lidt respektløst sige, hovedprocessen er fordøjelse. Det, man fordøjer, er den franske devaluering og det endnu usikre omfang af markens opskrivning.

Men det er ikke disse forhold alene, man står og skal tage stilling til, og som skal trække sig i lave, før der bliver tale om alvorlig snak om en udvidelse. Den har vist sig at være uendelig tæt forbundet med f.eks. landbrugsordningen, som i øjeblikket på visse felter allerede er sat ud af kraft, og med en hel række andre økonomiske problemer, som vel kan sammenfattes i det, man kalder udbygningen af fællesmarkedet i en mere færdig tilstand, før dørene lukkes op. Derfor tror jeg i og for sig, man har brugt tiden dårligt i sommer, hvis man har beskæftiget sig alt for meget med markedsde-